

Temmelig regelmæssigt en Dag hver anden Maaned tog han ind til Kolding for at gøre Kresten og hans Familje et Besøg, og han havde da altid sine Dreng med sig, for at de ikke skulde være uden Opsigt.

Der galdt for disse Besøg et engang for alle fastsat Program. De kom til Byen om Formiddagen ved Ellevetiden, og efter Middagsmaaltidet fulgtes Brødrene ned paa Kontoret for at kunne tale mere utvungent. Skolelæreren satte sig i Sofaen med sin Pibe, og ogsaa her tog han sine Tvillinger med sig af Hensyn til Svigerinden, der siden hun flyttede ind i det store Hus levede i en opfarende Angst for sine nye Møbler og fine Gulvtæpper.

Drengene maatte sidde ganske stille hver i sin Krog af Stuen og »være opmærksomme paa de Voksnes Tale« — som Faderen strengelig formanede dem. De var med deres barnlige Lydighed et Par friske og kønne Knægte, der nu og da i Smug skævede over til hinanden med et Smil. Deres lyseblaa Øjne var et Særsyn i Slægten, der gennemgaaende var mørkøjet. Derimod havde Familjesvagheden i Anklerne hjemsøgt den ene af Drengene i Form af en styg Klumpfod.

Som saa mange andre offentlige Personer holdt Ur- og Instrumentmageren mest af at tale om sig selv. Mens han gik op og ned ad Gulvet underholdt